

дружини, горе на укреплението — още нѣколко. Всички, както се виждаше, бѣха дошли на черква.

Но сега друго, сѣщо такова пѣене се зачу откъмъ противоположната посока, задъ насъ. Чувахе се по-глухо и по-задавено, защото идѣше отдалечъ, но бѣше все тѣй многогласно и широко. Обръщаме се: пѣеха тамъ пакъ нашитѣ въ полка. Пѣеха и тѣ „Христосъ възкресе“. Низко надъ тъмната линия на хоризонта грѣеше и тамъ свѣтло сияние отъ свѣщитѣ.

Всичко това бѣше тѣй необикновено и неочаквано! Нѣкой отъ войницитѣ се засмѣ, опита се да се пошегува нѣщо, но сконфузено замлъкна. Запѣха отново отъ дветѣ страни. Ясно и близко се чуваше единиятъ хоръ, който бѣше насреща ни, въ кжситѣ паузи, като далечно ехо дочувахме и другия. Нищо по-импозантно, нищо по-тържествено не можеше да има отъ това. Нощта бѣше все тѣй тиха, тъмнината сливаше всички очертания на земята и надъ хаоса на мрака по-необятно се издигаше освѣтеното небе съ малкото си звезди и съ тънкия сѣрпъ на месеца.

Отколе вече надъ тия мѣста тежеше призракътъ на войната. Горе по високитѣ върхове на планината и долу въ полето — навсѣкжде земята бѣше изорана отъ окопи,